

ש. הלקין

ה ת ג ל ו ת

מצודת-הסלעים, שהשחירה כל עוד מרחוק ראיתה,
הכסיפה יותר ויותר בשקיעה של יום-חרף קצר
בכל שפמהתי אליה ואץ לי הדרך מולה,
לבל אתאחר מלראות מקרוב התגלות משה,
שכבר דעכה בה האש הגדולה: שריה – כספית
משחיה שיה של סלע.

אפשר, כבר אחרתי בכל זאת. תלול ומצלק ושחור,
חשוף מצווב כדי טלאי, הוקף גוש-הסלע עצמו
כתמונת הר סיני בדמיון של תינוק. גאה וסומא –
לא הציץ אף חנו נערה בו אל למטה מטפח-טפחים
למרגלותיו, אל לב איש, אץ דרכו בשקיעה החרפית
מול גלוי, לא כבה עוד.

נכר שאחרתי. סנאי ממתח וזהיר רק הכסיף
שם קשוב. מעפיל וגרע, מאפיר וגרע, עוד ההין
לעלות בכל זאת לקראת להט מנץ לעיניו הוא בלבד,
בקולט יחידי גלגול הד-אנכי מלהט, הקורא
משיאו של הסלע, מגבה גלוי לא-רחוק, שיוקד
מול עיניו הוא בלבד.

אלא שדמיון זה אף הוא לא התר לי: קפא הסנאי
במפתיע – כאלו פתאם ולעד נאטמה גם אָזְנו
מקלט הד הקול מראש הר. אפשר, נפצוץ-מה לא-נשמע
של קצה ורד בשיח חבוי הקפיאו. אף אפשר, שהריח
יאוש של אדם ערל-און ונטמן מאדם בחגו –
גלוי-און, יודע.